



G'bye, mates!



Θα μας λείψει η Αυστραλία, όχι μόνο για τα τοπία της, αλλά και για τους καλούς φίλους που μας χάρισε. Έλληνες και μη...



ΣΑΣ γράφω από ένα όμορφο σπίτι γεμάτο βιβλία αρχαίων φιλοσόφων, φωτογραφίες ορεινών χωριών της Πελοποννήσου και DVD με ελληνικές ταινίες. Για μεσημεριανό είχαμε γιουβετσάκι στην ελληνική συνοικία Μάρικβιλ, στο δρόμο ακούγαμε το ελληνόφωνο πρόγραμμα του SBS και για δείπνο μας φιλεψαν λεμονάτη κοτόσουπα. Είμαστε στο μακρινό Σίντνεϊ, από τη στιγμή όμως που μας αγκάλιασε η ελληνική κοινότητα εδώ, είναι σαν να έχουμε γυρίσει πίσω. Πίσω στην παλιά Ελλάδα, μάλιστα, μιας και οι ομογενείς μας εδώ ζουν πιο πατροπαράδοτα απ' ό,τι εμείς. Με ζεστή, ελληνικότατη φιλοξενία ολοκληρώνεται το ταξιδιωτικό μας έπος στην Αυστραλία. 16.000 χλμ. σε δύομισι μήνες! Χθες το βράδυ, όταν σκαρφαλώσαμε στη Harbour Bridge και είδαμε από ψηλά το Σίντνεϊ να λαμποκοπά μέσα στη νύχτα, αισθάνθηκα ότι η down under ήπειρος τελειώνει κάπου εδώ για εμάς. Με κάποια πρώιμη νοσταλγία, όχι μόνο για τις εικόνες που μας χάρισε η χώρα, αλλά και για τις ανθρώπινες ιστορίες που στριμώξαμε βαθιά στις αποσκευές μας. Ελλήνων, κυρίως, αλλά και Αυστραλών που διαφέρουν από τη μάζα...



09.05.2009, HARBOUR BRIDGE ΣΙΑΝΕΪ, GPS: 33.51° 13.53» S, 151.12° 31.61» E

ARHΘ. TEMΠEPIAHΣ A.T., BOYAA NETOY

01	02
----	----

01: Ειρηνική διαδήλωση στη Μελβούρνη υπέρ της απελευθέρωσης της Βιρμανίας (Μιανμάρ) από τη στρατιωτική χούντα.
 02: Ο Θέμης Καλλής είναι η φωνή της Ελλάδας στο SBS της Αυστραλίας.

Αυστραλοί και Αυστραλοί...

Ταξιδεύοντας προς το Χέρβει Μπέι για να πάρουμε το φέρι προς το νησί Φρέιζερ, περνάμε από ένα ανάγλυφο, καταπράσινο τοπίο κάτω από πυκνά σύννεφα που απρόβλεπτα φέρνουν τοπικές καταιγίδες. Το Κουίνσλαντ είναι τροπικό και φιλόξενο, όμως έχουμε μια ψυχολογία «άντε να τελειώνουμε», μιας και η διαδρομή μπροστά μας μοιάζει με παιδική χαρά: καλοί δρόμοι, πολύς τουρισμός και θέρετρα παντού. Είμαστε στο νοτιότερο άκρο του Great Barrier Reef, του μεγαλύτερου κοραλλιογενούς υφάλου του πλανήτη, όμως δεν έχουμε την ευκαιρία να βουτήξουμε με μπουκάλια. Ο καιρός δε λέει...

Σε ένα θέρετρο με το πρωτότυπο όνομα «πόλη του 1770» (από τη χρονολογία που έφτασε εκεί ο Κάπτεν Κουκ) ένα ζευγάρι Αυστραλών μας φιλοξενεί. Περνάμε μια όμορφη βραδιά παρέα, συνοδεία κόκκινου Syrah made in Australia. Πρώτη φορά μας ανοίγουν Αυστραλοί το σπίτι τους. «Στο Κουίνσλαντ έτσι είμαστε. Όσο πεγαίνετε πιο νότια, τόσο οι άνθρωποι γίνονται πιο ψυχροί» μας λέει ο Γκέβιν, με το Discovery2 και τη δεξιοτίμονη Traction Avant, τη μεγάλη του αγάπη.

Το κρατήσαμε αυτό. Στη διαδρομή προς το Σίννεϊ, η εμφάνιση του αριστεροτίμονου Discovery προκαλεί την περιέργεια και ενίοτε το θαυμασμό των ντόπιων, ειδικά όταν τους λέμε ότι το έχουμε φέρει από την Ελλάδα. Πιο πολύ, βέβαια, τους κάνει εντύπωση το ότι διασχίσαμε το outback, παρά το ότι έχουμε κάνει Αφρική, Μ. Ανατολή και Ασία. Δε φτάνει ο νους τους μέχρι εκεί. Ξέρετε γιατί; Μπορεί η Αυστραλία να είναι μια ακανθής χώρα με διαστάσεις ηπείρου, όμως το 80% του πληθυσμού ζει ανάμεσα στο Μπρίσμπεϊν και στη Μελβούρνη. Γι' αυτούς τους ανθρώπους, η ενδοχώρα είναι κάτι άπιαστο - οι περισσότεροι δεν έχουν ταξιδέψει ποτέ πέρα από τον Pacific Highway. Φανταστείτε τώρα δύο τυπάκια από την Ελλάδα να μιλούν για το Ιράν, το Πακιστάν ή το Κονγκό σε ανθρώπους που μία φορά πήγαν στο Φρέιζερ, και έχουν να το λένε μια ζωή. Ιστορίες για αγρίους! Δεν εννοώ ότι οι Αυστραλοί δεν έχουν περιέργεια να μάθουν. Έχουν, και με το παραπάνω. Σαν μικρά παιδιά. Μόνο που κλείνουν κάθε συζήτηση μαζί μας κάπως έτσι: «Υπάρχει πιο όμορφη χώρα από την Αυστραλία;».

Περίεργος λαός... Έχουν μπδέν ιστορία, αλλά είναι υπερήφανοι όσο ελάχιστοι άλλοι. «Πήραμε αυτό το χωράφι και φτιάξαμε την καλύτερη χώρα του κόσμου» θα σου πει κάποιος, και αν το δεις απλοϊκά, δεν έχει άδικο. Πού αλλού θα βρεις τόσο οργάνωση, καθαριότητα, ευνομία και βιοτικό επίπεδο; Όλα λειτουργούν ρολόι. Μια κοινωνία ISO! Βέβαια, εμείς δε διστάζουμε να τους προσγειώνουμε κάποιες φορές: «Καλά είναι», τους λέμε, «αλλά λίγο βαρετά. Δεν έχει βάθος, πολιτισμό και ψυχή η ζωή εδώ». Μας κοιτούν αποσβολωμένοι, αλλά μπορούν να διαφωνήσουν; Το Μπρίσμπεϊν, για παράδειγμα, είναι μια μεγαλούπολη 2 εκατομμυρίων ψυχών με θαυμάσιο κλίμα. Την ημέρα σφύζει από ζωή. Στο σύρουπο έχουν μείνει κάποιιοι έξω για αθλοπαιδιές (τζόγκινγκ, ποδηλάτο, ράγκμπι) - άλλη τρέλα αυτή με τα σπορ. Καθημερινά, αν θελήσεις να δειπνήσεις έξω, θα βρεις μόνο τουρίστες. Λες και είσαι στην Αγγλία. «Το αγγλοσαξονικό δε φεύγει από το DNA τους» μας λέει σοφά ο φίλος Δημήτρης, που μένει εδώ και ενάμιση χρόνο στο Κουίνσλαντ, έπειτα από μία δεκαετία στη Σκωτία. Μα πού πάει η ενέργεια αυτών των ανθρώπων; Εργάζονται με χαλαρούς ρυθμούς σε ιδανικές συνθήκες, κι όμως το βράδυ κρύβονται στα σπίτια τους. Ησυχία, τάξη και ασφάλεια. Αν αυτό είναι που ζητάς στη ζωή σου, πρόκειται για την τέλεια χώρα για να ζήσεις. Αν έχεις ανησυχίες φιλοσοφικές, πολιτικές, καλλιτεχνικές, άσ' το καλύτερα. Εδώ πρέπει να ακολουθείς το ρεύμα. Λίγο να ξεφύγεις, υπάρχει ένας πανίσχυρος μηχανισμός που σε τσακώνει για να σε επαναφέρει στην τάξη. Θέλετε ένα παράδειγμα; Είμαστε στο Μπρίσμπεϊν, στο ανατολικότερο ακρωτήριο της χώρας. Στο φάρο ένας έφηβος αφήνει το περιφραγμένο μονοπάτι και αρχίζει να σκαρφαλώνει στα βράχια. Κάποια γυναίκα τον εντοπίζει και ξέρετε τι κάνει; Τηλεφωνεί στην αστυνομία! Το κάνουν με το παραμικρό οι Αυστραλοί... Καταφθάνουν περιπολικά, ειδική μονάδα διάσωσης, ασθενοφόρα, ολόκληρη επικείμενη. Τρελάθηκα. Σε οποιαδήποτε άλλη χώρα, κανένας δε θα έδινε σημασία. Ρωτώ τον αστυνομικό τι θα του κάνουν, και μου λέει με στόμφο: «Θα του ρίξουμε πρόστιμο». Γιατί; «Διότι θέτει τον εαυτό του σε κίνδυνο!» Να το το κράτος-πατερούλης. Ο μεγάλος αδερφός! Κι όμως, να που είχαν δίκιο: Ο νεαρός μάλλον πήγαινε να αυτοκτονήσει. Τον περιμάζεψαν, τον συμβούλεψαν και τον έβαλαν στο ασθενοφόρο. Από εκείνη τη στιγμή κατάλαβα. Όποιος ξεφεύγει από το μονοπάτι των πολλών εδώ κάποιο πρόβλημα έχει.



ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑ ΝΤΙΝΓΚΟ!

Το Φρέιζερ είναι ο απόλυτος προορισμός περιπέτειας 4x4 στην ανατολική ακτή. Το μεγαλύτερο νησί από άμμο στον πλανήτη έχει μήκος 120 χλμ. και δικό του οικοσύστημα με κρυστάλλινες λίμνες και τροπική βλάστηση στο εσωτερικό. Αυστραλοί και ξένοι έρχονται εδώ, όχι μόνο για ελεύθερο κάμπινγκ στον Ειρηνικό, αλλά και για να ξεσπαθώσουν οδηγικά στην περιβόητη ακτή των 75 μιλίων. Καθώς οι περισσότεροι είναι άσχετοι με το άθλημα, η αστυνομία επιστρατεύει μέχρι και μπλόκα με ραντάρ πάνω στην άμμο(!), αλλά και πάλι τα θανατηφόρα ατυχήματα δε ρεϊφούν. Φόβος και τρόμος για τους μυγιάγγιχτους - στην πλειονότητά τους - Αυστραλούς είναι τα ντίνγκο. «Be dingoo-safe» αναγράφουν πινακίδες παντού στο νησί, αποτρέποντας τους αδαείς που επιμένουν να τα ταΐζουν. Ένα προσέγγισσε κι εμάς όταν ετοιμάζαμε ομελέτα για πρωινό. Μας κοίταξε το κακόμοιρο, του ανταποδώσαμε ένα άγριο βλέμμα και έφυγε...



Η ΑΛΛΗ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Η Αυστραλία είναι δημοκρατική χώρα, όμως, δε διστάζει να περάσει νόμους περιοριστικούς των ατομικών ελευθεριών, στο βωμό «της ψυχίας, της τάξης και της ασφάλειας» - τις σημαντικότερες αρετές για τους Αυστραλούς μετά το χρήμα.

- ▶ Πρόστιμο 100 δολαρίων προβλέπεται στο Κουίνσλαντ, αν σε πιάσουν να πίνεις αλκοόλ στο δρόμο, κι αν μην είσαι μεθυσμένος!
- ▶ Τώρα συζητείται νόμος που θα απαγορεύει στους πολίτες να περπατούν στο δρόμο υπό την επίρρεση αλκοόλ.
- ▶ 20.000 δολάρια πρόστιμο σε ιδιοκτήτη πίτηπουλ που όρμησε και δάγκωσε μέχρι θανάτου το σκυλάκι μιας κυρίας...
- ▶ Χήμερες στον αυτοκινητόδρομο (safe-T-cam) καταγράφουν τη μέση ωριαία του ταξιδιού και ελέγχουν αν οι οδηγοί φορητών κινούνται πέρα από τα επιτρεπόμενα χρονικά περιθώρια.
- ▶ Ενημερωτικό έντυπο κατά των ναρκωτικών, και μάλιστα στα ελληνικά, περιλαμβάνει τις αρχκό ονομασίες για κάθε ουσία.
- ▶ Στην Αυστραλία οι τραπεζικοί λογαριασμοί δεν είναι απόρρητοι.
- ▶ Επιτρέπεται η παρακολούθηση τηλεφωνικών συνομιλιών.
- ▶ Στη Ν. Ν. Ουαλία, με νόμο που ψηφίστηκε το Μάρτιο, η αστυνομία έχει το δικαίωμα να τρυπώσει στο σπίτι σου χωρίς ένταλημα.
- ▶ Όταν η αστυνομία συλλαμβάνει κάποιον ύποπτο, η φωτογραφία του κυκλοφορεί την επομένη στις εφημερίδες.
- ▶ Η αστυνομία ενθαρρύνει τους πολίτες να αναφέρουν οποιαδήποτε «περίεργη» συμπεριφορά, ακόμα κι αν δε συνιστά έγκλημα.

“Όμορφη χώρα, ιδανική για άνετη ζωή, αλλά κάπως αποστειρωμένη για τα γούστα μας.”





Μια σπάνια περίπτωση εναλλακτικού Αυστραλού είναι ο Ντέιλ. Τον γνωρίσαμε πέρυσι στο Πακιστάν, και του κάνουμε έκπληξη πηγαίνοντας απρόσκλητοι στο σπίτι του στο Νιούκασλ, μια βιομηχανική πόλη 170 χλμ. βόρεια του Σίντνεϊ. Απίστευτη η χαρά του όταν μας αντικρίζει: «Συνδέετε τις δύο ζωές μου τώρα που φτάσατε μέχρι εδώ» μας λέει πριν μας βάλει στο σπίτι του. Πρώην ξεναγός, ιστοριοδίφης και ταξιδιώτης αληθινός, ο Ντέιλ δουλεύει εποχιακά, και τον υπόλοιπο χρόνο παίρνει επίδομα ανεργίας. Με 500 ευρώ το μήνα, διατηρεί το ιδιόκτητο σπίτι του και βάζει και στην άκρη για το επόμενο ταξίδι του. Οι γείτονες δεν τον βλέπουν με καλό μάτι, προφανώς. Είναι ένας τεμπέλης γι' αυτούς, που έχει βρει τον τρόπο να περιγελά το σύστημα. Ζει σπαρτιάτικα. Δεν έχει δάνεια στο κεφάλι του, ούτε θέλει να κάνει περιουσία. Θέλει απλώς να ταξιδεύει, και το καταφέρνει, παρ' ότι φτωχός. Τον θαυμάζουμε για την ηρεμία και τη φιλοσοφική του διάθεση. Μαζί του περνάμε και την εθνική γιορτή των Αυστραλών, την ημέρα των ANZAC. Είναι η επέτειος από τη μάχη της Καλλίπολης στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, τότε που στρατεύματα από την Αυστραλία και τη Ν. Ζηλανδία παρατάθηκαν για πρώτη φορά δίπλα στους συμμάχους. Μπορεί να είχαν αποδεκατιστεί εκεί τα Αυστραλάκια από τους Τούρκους, όμως η μάχη της Καλλίπολης ήταν το γεγονός που χάρισε εθνική ανεξαρτησία στη νεογέννητη -τότε- χώρα. Στις 25 Απριλίου οι Αυστραλοί βγαίνουν για μπήρες, πικ νικ και 2up, το απαγορευμένο παιχνίδι «κορόνα-γράμματα», που επιτρέπεται μόνο εκείνη τη μέρα. «Μα, γιατί γιορτάζετε μια τέτοια συντριβή;» ρωτά τον Ντέιλ με ένα ποτήρι Coors στο χέρι. «Αυτό δεν το έχω καταλάβει ούτε εγώ» μου λέει. «Η χώρα αυτή ψάχνει ακόμη να βρει το δρόμο της.»

Ένας άνθρωπος που θέλαμε να μάθουμε πώς βλέπει την ίδια του τη χώρα είναι ο Ρόμπερτ, που μόλις έχει γυρίσει στη Βικτόρια, έπειτα από δυόμισι χρόνια πάνω στη μηχανή του. Καθότι έχουμε συναντηθεί αρκετές φορές σε Μοζαμβίκη, Αιθιοπία, Καμπούτζη και Ινδονησία, κάνουμε έναν κύκλο 700 χλμ. βορειοανατολικά της Μελβούρνης για να τον βρούμε στο σπίτι του, μαζί με την οικογένειά του. Πώς αισθάνεται ένας ταξιδιώτης που έφαγε με το κουτάλι Αφρική και Ασία πίσω στο αγροτόσπιτο όπου μεγάλωσε; «Δεν ξέρω πόσο θα αντέξω» μας λέει. «Είναι βαρετά εδώ. Τίποτα δεν έχει αλλάξει. Μόνο που το σύστημα είναι πιο καταπιεστικό με τόσους νόμους και απαγορεύσεις.» Στο αγρόκτημα του φίλου μας νιώθουμε πόσο σκληρή είναι η ζωή στην αυστραλιανή ύπαιθρο. Εκεί σκέφτηκα ότι όλοι οι Αυστραλοί, είτε ζουν στο Σίντνεϊ είτε σε ένα χωριό σαν το Σπιν, αισθάνονται πολύ μόνοι. Να γιατί φτιάχνουν λέσχες, ιδρύματα και μασονικές στοές παντού...

Των Ελλήνων οι κοινότητες...

Έχοντας γευτεί ατόφια ελληνική φιλοξενία από καινούργιους φίλους στο Μπρίσμπεϊν, θέλω να δούμε πώς θα μας υποδεχτούν οι Έλληνες στο Σίντνεϊ και στη Μελβούρνη, τις μεγαλύτερες ελληνικές πόλεις μετά την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Στη Μελβούρνη πηγαίνουμε στο κέντρο - και στο Όκλεϊ, την καρδιά της εφοικημένης γειτονιάς των Ελλήνων, κανείς, φυσικά, δε μας δίνει σημασία. Μέχρι που πηγαίνουμε εμείς συζήτηση με ομογενείς με την αρχόντισσα Σαλονικιά, τον μπακάλη από τα Κατεχόμενα, τον κρεοπώλη από τη Σπάρτη, τον ταβερνιάρη από την Αθήνα... Όλοι τους καμαρώνουν βλέποντας το Discovery με την ελληνική σημαία στα κατατόπια τους. Σιγά σιγά μας ανοίγουν τις καρδιές τους, και οι προσωπικές τους ιστορίες θα μπορούσαν να γεμίσουν ολόκληρο βιβλίο. Φεύγουμε από τη Μελβούρνη με συζακία και σιροπιαστά στις αποσκευές μας και επιστρέφουμε στο Σίντνεϊ. Εδώ οι ομογενείς μας επιφυλάσσουν υποδοχή πρώων. Έχουν στήσει γιορτές για χάρη μας, μας έβγαλαν σε εφημερίδες και ραδιόφωνα και μας άνοιξαν τα σπίτια τους. «Μας φέρατε φρέσκο αέρα» να μας λένε. Σύντομα, για την ελληνική παροικία γινόμαστε «οι Μακεδόνες που κόνουν το γύρο του κόσμου». Παρεμπιπτόντως, το μακεδονικό ζήτημα εδώ τους κείπει πολύ, μιας και η άλλη πλευρά έχει κερδίσει το παιχνίδι της προπαγάνδας. Ήθελαν να ακούσουν με θέρμη για άλλους λαούς αλλά και για το πώς βλέπουμε τους ίδιους. **Πώς τους βλέπουμε;**

Παράτολμο το να περιγράψω τους Έλληνες της Αυστραλίας. Είναι τόσο πολλοί και διαφορετικοί μεταξύ τους, όσο και πίσω στην Ελλάδα. Οι περισσότεροι παραμένουν πεισματικά πατριώτες και πονάνε όταν τα παιδιά τους τους μιλούν μόνο αγγλικά. Μετανιώνουν κάποιον όταν στα πρώτα τους χρόνια, μεταπολεμικά, τα μεγάλωναν σαν Αυστραλούς. Δεν το έκαναν επειδή δεν αγαπούσαν την Ελλάδα, αλλά για να μην αντιμετωπίζονται ως πολίτες β' κατηγορίας. Ναι, πριν από σαράντα χρόνια οι Έλληνες, οι Ιταλοί, οι Σέρβοι ήταν παιδιά κατώτερου θεού για τους Αυστραλούς, όπως αργότερα οι Κινέζοι και οι Λιβανέζοι. Μπορεί οι περισσότεροι ομογενείς που γνωρίσαμε να ζουν 100% ελληνικά, όμως ορκίζονται στο όνομα της Αυστραλίας. «Μας τα έδωσε όλα αυτή η χώρα, και την αγαπάμε» ακούσαμε αρκετές φορές, από κυρίες συνήθως, που βρήκαν εδώ το ιδανικό περιβάλλον για οικογένεια. Κάποιοι είναι αγανακτισμένοι με την Ελλάδα. «Από το κακό στο χειρότερο πάει η χώρα. Κρίμα, κρίμα!» ακούγαμε συχνά. Προπαντός από όσους παρακολουθούν ελληνική τηλεόραση δορυφορικά. «Να το κόψετε το συνήθειο» τους λέγαμε. «Η Ελλάδα είναι καλύτερη από αυτήν που μοστράρουν οι Αυτιάδες και οι Ευαγγελάτοι!» Η αλήθεια είναι ότι δε γνωρίσαμε κανέναν που να έχει ρίξει μαύρη πέτρα πίσω στην πατρίδα. Μας είπαν ότι υπάρχουν κάποιοι, όμως οι δικοί μας άνθρωποι εδώ, αυτοί που μας δέχτηκαν σαν φίλους από παλιά, όλοι τους πηγαίνουν κάθε χρόνο πίσω στην πατρίδα. Αρκετοί, μάλιστα, έχουν επιχειρήσει να επιστρέψουν μόνιμα. Εκείνους που τα μάζεψαν και γύρισαν η Ελλάδα τους πλιγώσε. Φτου κι απ' την αρχή πίσω στην Αυστραλία. Τώρα τα παιδιά τους ζουν με αυτόν τον καιμό: «Αχ, να πάω στην Ελλάδα». Κακά τα ψέματα, όμως. Αν συνηθίσεις στην ποιότητα της καθημερινότητας -προσέξτε, όχι της ζωής- στο down under, δύσκολα αντέχεις τα τηλεοπτικά παράθυρα, την πολιτική μπουρδολογία και το ύπουλο -απέναντι στον πολίτη- ελληνικό κράτος. Για να μη μιλήσουμε για την αγένεια, τη ρύπανση, ταμπολιάρισματα, τα σκουπίδια, τα διπλοπαρκίσματα και όλα αυτά που προκαλούν αναγούλα στους ομογενείς μας κάθε φορά που επιστρέφουν για διακοπές, Αυτονόητα, λοιπόν, κάποιοι μας ρώτησαν: «Πού θα πάτε, βρε παιδιά; Γιατί δε μένετε εδώ»; Χμμμ... Όμορφη χώρα, ιδανική για άνετη ζωή, αλλά κάπως αποστερωμένη για τα γούστα μας. Οπότε, sorry, mates, αλλά θα σας αφήσουμε. Θέλω να φύγω. Ολόκληρη Αμερική περιμένει να την ανακαλύψουμε... A. T.

FAQ

NTIΣEA: 1.04-1.26 AUD ΦEPI ΠPOΣ NHPH ΦPÉIΣE: 150 AUD, TANTEM EΛEYΘEPH ΠTΩΣH: 280 AUD ΣKAP ΦAΛAΜA ΣTH HARBOUR BRIDGE: 189 AUD, AΠOΣTOMH AYTKINHTOY ΣIHTNÉI-ΛOΣ ANTIΣEAE: 4.000AUD (+1.150 USD EΞOΔA EKTEΛOYHΣHMOY HTHA)

ISOTIMIA: 1 EYPΩ=1,84 ΔOΛAΡIA AYΣTPAΛIAΣ (AUD)

INFO: Δείτε πού βρισκόμαστε τώρα στο www.theworldoffroad.com



9/4/2009 Ροκκάμπτον, 105.728 χλμ.:
Οδηγούμε θηριώδες Mack 600 ínnων, που μυμιολικέ ολόκληρο road-train μήκους 55 μ.!

10/4/2009 Αγνε Γούατρε, 105.991 χλμ.:
Οδηγούμε τη Citroen Traction Avant του '54, που ανήκει στον Αυστραλό που μας φιλοξενεί.

11/4/2009 Χέρβη Μπέι, 106.249 χλμ.:
Εδώ είναι και η βάση του Βικ Χίσλοπ, ενός άθλητη κυνηγού καρκαριών.

12-13/4/2009 Νήσος Φρέιζερ, 106.429 χλμ.:
Ατέλειωτη οδήγηση σε παχιά άμμο, χάσιμο στην πυκνή βλάστηση του νησιού και τρομερή νεροποντή το δεύτερο βράδυ...

14/4/2009 Τιάρο, 106.563 χλμ.:
Επιτέλους, ήλιος! Μένουμε σε κοινοτικό -δωρεάν- κάμπινγκ παρέα με συνταξιούχους που ασκοχούνται με bush tracking, ένα σπορ για σκύλους-παιγνικά!

15-17/4/2009 Μπρίσμπεϊν, 106.856 χλμ.:
Δύο καινούργιοι φίλοι, ο Δημήτρης και η Μακρίνα, που μας ακολούθησαν από το Ίντερνεντ, μας ανοίγουν το σπίτι τους.

18/4/2009 Ναρράγγκα, 106.902 χλμ.:
Ορθόδοξο Πάσχα με πίτες και αρνάκι στο σπίτι της Πένυς, του Σπύρου και του μικρού γιου τους, Πελοπίδα.

19-20/4/2009 Μπρίσμπεϊν, 107.004 χλμ.:
Επισκευάζουμε το σπασμένο μοτοσφίελο και την πίσω πόρτα που έχει μπλόκαρει.



21/4/2009 Surfers' Paradise, 107.112 χλμ.:
Απίστευτη συνάντηση με τον Ξεμπόσαν, ένα Γερμανό ταξιδιώτη που είχαμε γνωρίσει το 2008 στην Καπιδοκία και τώρα δουλεύει ως μπάρμαν εδώ. Φιλοξενούμε το Δημήτρη και τη Μακρίνα στη σκηνή μας!

22/4/2009 Μπάρον Μπέι, 107.259 χλμ.:
Στο πρώτο μου μάθημα σέρφινγκ καταφέρνω να σηκώσω όρθιος στη σανίδα και διςάωζω μία ηλικιωμένη από πνιγμό. Το νέο μου άθλημα! (www.gorideawave.com.au)

3/4/2009 Ουρόονγκα, 107.539 χλμ.:
Στο φάρο του Μπάρον Μπέι ένας έφηβος ξεσκάνει όλη την αστυνομία, επειδή βρέθηκε να σκορφαλώνει στα βράχια.

24/4/2009 Νιούκασλ, 107.900 χλμ.:
Μας φιλοξενεί στο σπίτι του ο Ντέιλ, με τον οποίο είχαμε συνταξιδέψει στο Πακιστάν!

25/4/2009 Σίντνεϊ, 108.110 χλμ.:
Εθνική επέτειος για τους Αυστραλούς και δεύτερη γενέθλια της αποστολής μας. Στο Σίντνεϊ μας υποδέχεται ένας δόσκαλος, ο Δημήτρης Καμετόπουλος, πρόεδρος του συλλόγου μοτοσικλετιστών «Τρέλλα». (www.trella.tk)

26-27/4/2009 Σίντνεϊ, 108.246 χλμ.:
Γνωρίζουμε το πιο σίθηνο ζευγάρι, τον Ράσελ και την εγκυμονούσα Κωνσταντίνα. Αβορρίγγας μουσικός αυτός (www.kooumurril.com). Κύπρια εκείνη!

Στο κάμπινγκ μας, στο Ρόκντνεϊ, η μάντζερ δε μας παίρνει χρήματα!



28/4/2009 Γιας, 108.619 χλμ.:
Η εφημερίδα «Ο Κόσμος» μ'ας αφιερώνει το πρωτοσέλιδό της. Παραλαμβάνουμε τα νέα διαβατήρια από την Πρεσβεία μας στην Καμπέρα και μένουμε σε Βενζινόδο. Θερμοκρασία μηδέν τη νύχτα!

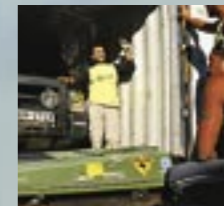
29/4/2009 Μελβούρνη, 108.619 χλμ.:
Φτάνουμε βράδυ στην τρίτη μεγαλύτερη ελληνική πόλη και διανυκτερεύουμε σε κάμπινγκ. Μα ούτε ένας Έλληνας να μη μας βρει;

30/4/2009 Μελβούρνη, 109.212 χλμ.:
Μας συνεισφέρει η Μελβούρνη με την πολυπολιτισμική της. Μουσάκι απολαμβάνουμε για βραδινό στο όμορφο σπίτι του ζεύγους Αρβανιτόπουλου.

1/5/2009 Μελβούρνη, 109.356 χλμ.:
Των Ελλήνων... η κοινότητα φτιάχνει άλλο γαλαξία στη συνοικία Όκλεϊ. Αυστραλός με Discovery μας σταμάτα στο δρόμο: «Λας ακοιουθώ στο Ίντερνεντ!» μας λέει περιχαρής.

2/5/2009 Μελβούρνη, 109.448 χλμ.:
Γνωρίζουμε το ζευγάρι από την Αργεντινή που κάνει το γύρο του κόσμου με μία Graham Paige Model 610 του '28. Έχουν κάνει και τέσσερα παιδιά στο ταξίδι τους! Μπειτε στο www.sparkyourdream.net για να δείτε και το δικό μας επόμενο όνειρο...

3/5/2009 Σίντνεϊ, 109.817 χλμ.:
Ο Άλαν Ρόμπινς, από ταξιδιώτες του κόσμου πάνω σε Africa Twin, είναι πλέον χειριστής τρακτέρ John Deere, που σπέρνει σπύρι καθοδηγούμενο από GPS!



4/5/2009 Εθνική οδός Σαρτ, 110.218 χλμ.:
Τελευταία μας ελεύθερη κατασκήνωση στην Αυστραλία...

6/5/2009 Σίντνεϊ, 110.876 χλμ.:
Τρία, δύο, ένα, φύγαμε για ελεύθερη πτώση 55 διτ από τα 14.000 πόδια! Ευτυχώς με έναν έμπειρο dive master στην πιλάτη. (www.skydivethebeach.com)

7/5/2009 Σίντνεϊ, 110.931 χλμ.:
Επισκεπτόμαστε την Όπερα όσο το Discovery είναι στο συνεργείο. Το βράδυ κοιμόμαστε σε καμπίνα του Caravan Park, όπως πολλοί φτωχοί Αυστραλοί.

8/5/2009 Σίντνεϊ:
Έλληνας του Σίντνεϊ ακούει τις ιστορίες μας σε εκδήλωση του Παμμακεδονικού Συλλόγου. Κανένας από τη νέα γενιά, δυστυχώς...

11/5/2009 Σίντνεϊ:
Ο συνάδελφος Παύλος Θεοδωρακόπουλος μας καλεί να μείνουμε στο σπίτι του. Θαυμάσια οικογένεια!

14/5/2009 Σίντνεϊ, 111.115 χλμ.:
Κλείνουμε το Discovery στο κοντέινερ. Το πόλαιο αναχωρεί στις 21/5...

15/5/2009 Σίντνεϊ:
Σκορφαλώνουμε με τον Παύλο στη γέφυρα του λιμανιού (Harbour Bridge), το σημείο με την καλύτερη θέα σε όλη την Αυστραλία (www.bridgedclimb.com). Στις 26 Μαΐου πετάμε για Λος Άντζελες μέσω των νησιών Φίτζι...

17/5/2009 Σίντνεϊ:
Εκδρομή με το Γιώργο και την Αναστασία στο παλαιότερο εθνικό πάρκο του κόσμου, το Royal NP, 30 χλμ. νότια του Σίντνεϊ. Ο παράδεισος του πικ νικ!



TA NEA TOY DISCOVERY

ΕΝΔΕΙΞΗ ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΗΤΗ: 120.011

ΧΛΜ. ΤΑΞΙΔΙΟΥ: 111.011

ΧΛΜ. ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ: 5.387

ΛΙΤΡΑ ΝΤΙΣΕΛ: 655

ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ: 12,2 ΛΙΤΡΑ/100 ΧΛΜ.

Στο Φρέιζερ ο άξονας του πίσω αριστερού αμορτισέρ κόπηκε σαν βούτυρο. Τον κολλήσαμε στο Μπρίσμπεϊν (100 ευρώ) και ελπίζουμε να αντέξει μέχρι να μας στείλουν νέο αμορτισέρ από την Jam Sport. Μεγάλο βάσανο αποδείχτηκε η εμπλοκή της κλειδαριάς της πίσω πόρτας. Δεν υπάρχει μηχανικός τρόπος απασφάλισης, οπότε, για να ανοίξει η πόρτα, χρειάστηκε να σπάσουν την πλαστική επένδυση και να τραβήξουν την ντίνα από μέσα στο εξουσιοδοτημένο συνεργείο Southside LR. Η επισκευή κόστισε 400 AUD (220 ευρώ), συν 300 AUD για το πλαστικό, κάτι που δε θα χρειαζόταν, αν η εσωτερική επένδυση διέθετε ένα αποσπώμενο καπάκι, ώστε να υπάρχει πρόσβαση στην κλειδαριά. Το πλαστικό αντικαταστάθηκε δωρεάν στο Σίντνεϊ, στο τεχνικό κέντρο της Trivett (www.trivett.com.au), με εντολή της Land Rover Αυστραλίας, η οποία ανέλαβε ευγενικά και το κόστος αντικατάστασης του πίσω διαφορικού και των ημιαξονίων, που είχαν παρουσιάσει σπινδάκια διάβρωσης και φθοράς. Να τονίσουμε ότι το πίσω διαφορικό είχε πάρει υγρασία κατά την περίοδο των μουσώνων στην Ινδία, λόγω της φθαρμένης φλάντζας στην κορόνα-πηννίο. Στο Σίντνεϊ, τέλος, μας προσέφεραν δωρεάν αλληγογή λαδιών και φίλτρο πετρελαίου. Στο Gold Coast του Κουίνσλαντ επισκεφτήκαμε τις εγκαταστάσεις της King Springs, όπου μάθαμε ότι τα ελατήρια που φοράμε είναι... συλλεκτικά! Μόνο δύο σε έχουν φτιάξει, αποκλειστικά για την Outback Import. Όσο για τα BF Goodrich; Μας έβγαλαν ασπροπρόσωπους έπειτα από 16.000 χλμ. στην Αυστραλία και θα τα αηλιάζουμε πλέον στην Καλιφόρνια. Να τονίσουμε ότι τα μπροστινά έχουν κάνει σχεδόν το γύρο του κόσμου (53.000 χλμ.), μιας και τα φοράμε από την Αθήνα!